

DEEL 1

Het onderzoek

Antwerpen

29 maart 2021 – 17:44

Achter mij stond een gemaskerde man met een opengeklapt scheermes in de aanslag. Rondom ons heerste een ijzige stilte. Geen muziek, geen stemmen zoals gebruikelijk. Een late zonnestraal viel door een kier van het neergelaten rolluik en spietste zich als een gouden dolk in de spiegel. Na bijna een kwartier onbeweeglijk te zitten, voelde ik de kou in mijn botten trekken. De man duwde mijn hoofd naar voren en het ijzige lemmet kraste over de huid van mijn nek. Een oncontroleerbare huivering trok langs mijn ruggengraat tot in mijn staartbeen. Vervolgens maakte hij de papieren strop rond mijn hals los en bevrijdde me van de cape die me tijdens de clandestiene knipbeurt had bedekt.

‘Nee, Nabil, geen gel,’ antwoordde ik op zijn vraag. ‘Dat zou te veel opvallen als ik hier buitenstap. Ik wil je niet in de problemen brengen.’

Ik gaf mijn kapper een briefje van twintig euro, het dubbele van wat ik normaal betaalde. Zijn oogjes fonkelden kort en zijn mondmasker spande zich strak rond een glimlach die hij niet mocht tonen.

Met een sleutel opende hij de deur tussen het salon en de gang. Hij loerde door de kier als een muis die op zijn hoede is voor een kat. We stootten ellebogen en spraken af voor volgende maand, rond dezelfde datum.

Ik stapte de straat op. Door het net ingevoerde zomeruur viel de lage lentezon nog pal in de schacht van deze stadscanyon. Normaal borrelde hier een ronkende drukte, een rochelend koor van motoren en claxons, met uitlaatgassen als een stinkende sluier tussen de gevels. Maar nu bijna iedereen

verplicht moest thuiswerken, waande mijn reukorgaan zich op het platteland en hoorde ik de kauwen krassen in de dakgoten. Ik genoot van mijn wandeling huiswaarts en liet mijn vingers een paar maal door mijn gekortwiekte haardos glijden.

Het viel me op dat het groen welig tierde langs de gevels van de oude herenhuizen. Tegelwippen was de nieuwste hype, maar burgers van de luiere soort gebruikten het als excuus om het onkruid door spleten en barsten te laten floreren.

Ik bereikte het plein dat door een spoorwegbrug in tweeën werd gesneden. Toen van lockdown nog geen sprake was, gaf deze plek de buurt een sprankelend elan. Live jazz die de boomkruinen deed dansen, uitgelaten hipsters met cocktails op de terrassen, de geur van ovenverse pizza's vermengd met de kruidige lucht van Libanese en Thaise keukens. En 's avonds de arcades getooid in regenbooglicht alsof ze in feestkledij wachtten op een dans. Maar nu was het plein een verduisterd theater zonder publiek of spelers.

Alleen bij het Regenbooghuis, waar ik vaste klant was, brandde licht. De deur stond open. Als een mot naar een lamp liep ik er naartoe.

Op het terras stond een tafel vol bier- en cocktailglazen. Net op dat moment kwam Ward, de zaakvoerder, met een doos vol wijnglazen naar buiten.

‘Hé Ward, feestje vanavond?’ riep ik opgewekt.

‘Ben! Dat is lang geleden. Nee, eindelijk eens tijd om alles onder de toog en in de kelder grondig op te ruimen.’

Nu pas zag ik het krijtbord op de tafel: “Glazen gratis mee te nemen”.

‘Als je iets kunt gebruiken, pak maar mee,’ zei hij terwijl hij diep de frisse lucht opsnoof. Zijn neusvleugels bolden op als zeilen. Met de zilveren ring door zijn neusbeen en de korte kuif op zijn brede voorhoofd deed hij denken aan een stier.

Wel een zachtaardige, met bolle wangen en groene ogen die iets kinderlijks hadden. Voorzichtig zette hij de wijnglazen neer.

Ik koos een paar voetglazen van Bourgogne des Flandres, een van mijn favoriete biertjes die ze in het café al een tijd niet meer verkochten bij gebrek aan succes.

‘Steek ze hier maar in,’ zei Ward. Zijn gsm rinkelde. Hij gaf me een doos en nam op. Hij luisterde zwijgend terwijl zijn glimlach verstijfde en zijn wangen vaal kleurden. Hij knikte een paar keer en zei op het einde: ‘Dus meer weten ze nog niet? Oké, bedankt om me op de hoogte te brengen. Dag.’

‘Slecht nieuws?’ vroeg ik.

‘Heel slecht. De ex van een vriend van mij. Hij was vermist en is vanmiddag dood teruggevonden in een bos bij Kontich, aan de rand van een beek. Wat had hij daar te zoeken? ’s Avonds in het donker dan nog.’ Ward schudde het hoofd. ‘Ik zie ze hier nog zitten op mijn terras. Alsof het gisteren was. Ze leken toen gelukkig.’

Ik vond het ongepast om verder te vragen en wist niets beters te zeggen dan: ‘In wat voor tijden leven we toch?’

Ward staarde wezenloos naar een lege passagierstrein die over de brug denderde. Ik zei dat ik dringend naar huis moest en stak een vuistje uit dat hij afwezig beantwoordde.

Ik was al onder een arcade toen hij me nariiep: ‘Vergeet je bierglazen niet!’

Berchem

29 maart 2021 – 18:58

Lockdown-feestjes langs Scheldekaaien zorgen voor overlast

De afgelopen dagen trokken honderden jongeren naar de Scheldekaaien om te feesten, zonder zich aan de coronaregels te houden. Hoewel groepsvorming tot tien personen weer mag, werd de anderhalve meter afstand genegeerd: jongeren omhelsden, dansten en kusten alsof de pandemie voorbij was. “Knaldrang” is het nieuwe ordewoord.

Buurtbewoners klagen over het lawaai en de rommel. ‘Het is onverantwoord risicogedrag,’ aldus een bewoner. ‘Het kabaal tot na de avondklok en de achtergelaten troep zijn onacceptabel.’

De kaaien liggen bezaaid met pizzadozen, bierblikjes en kappotte flessen. Dat komt uiteindelijk allemaal terecht bij de stadsreiniging in Berchem, waar de omwonenden last hebben van bergen stinkend afval en rinkelend glas dat de vuilophalers tot ver na tien uur in containers kieperen.

‘Jongeren wat ruimte geven is prima,’ zegt een buurtbewoonster, ‘maar dit is te veel. Het stadsbestuur moet ingrijpen.’

(Ben Verbinnen)

Met het gezoem van een nepkomeet vloog mijn artikel naar de mailbox van mijn hoofdredacteur Gerard Wexler. Alsof ik een virtuele molotovcocktail op zijn bureau dropte.

Hopelijk had hij er niet te veel op aan te merken. Vorige keer vond hij dat ik een te negatief beeld gaf van de Antwerpse jeugd. Blijkbaar voelde hij de hete adem van de woke-genera-

tie als een brandende fakkel in zijn nek en wilde hij hen niet schofferen.

Afgelopen zomer had Wexler stevig afgegeven op een van mijn artikels, een reportage over de heropende horeca en hun terrassen die zich als woekerplanten over de stoepen uitspreidden.

Toen ik schreef dat op een caféterras een groep luidruchtige lesbo's alle aandacht trok, was de hoofdredacteur woest.

'Ben toch! "Luidruchtige lesbo's", dat kan je vandaag echt niet meer serveren,' gromde hij aan de telefoon. 'Zo'n beledigend woordgebruik is niet van deze tijd! Jij zou als gay toch beter moeten weten!'

'Wat moet ik dan schrijven?' vroeg ik geërgerd. 'Een groepje niet al te stille vrouwen die op vrouwen vallen? Dat klinkt pas lullig. In de context zijn mijn "luidruchtige lesbo's" op hun plaats. Ze maakten overdreven kabaal en het woord "lesbo's" suggereert dat ze ook dominant en onbeleefd waren.'

'Schrap het gewoon,' beval Wexler. En daarmee was de kous af. De inktvlek van de censuur had ook mijn toetsenbord beklad.

Ik schoof een schaal ingevroren rundstong met madeira-saus in de microgolfoven en zette de tv aan. Het avondjournaal begon met de gebruikelijke coronahymne: stijgende cijfers, dalende moed. Daarna de parade van politici en virologen. De rest van het nieuws werd uitgeserveerd als kleurrijke toetjes op een draaiend buffet: smakelijke faits divers die de kijker kortstondig prikkelden als suikerklontjes voor de sensatie-zucht.

Met krakende kniegewrichten liep ik naar de koelkast. Ik schonk een Bourgogne des Flandres in het bijhorende kelkvormige glas. De witte letters van de biernaam staken mooi af tegen het Venetiaans rode bier, waarboven een schuimkraag

dreef als wolken boven een oude stad. Dat zou smaken bij mijn rundstong.

Terug in de woonkamer hoorde ik de nieuwslezeres iets melden over een moord nabij de Babbelse Plassen in de buurt van Kontich. Ik spitste mijn oren. De misdaad was gisteren gepleegd, kort voor de avondklok. De politie tastte in het duister. Het slachtoffer, een 46-jarige man, werd zwaar toegetakeld aangetroffen op de oever van een beek. Een messteek was hem fataal geworden. Zijn auto stond nog op de parking aan de bosrand.

De puzzelstukjes in mijn hoofd klikten in elkaar. Dit moest wel over de ex van die vriend van Ward gaan, realiseerde ik me...

Ik liet me in de zetel vallen en nam een slok van mijn bier. Het journaal sloot af met het heuglijke nieuws dat een Zuid-Koreaanse serie op Netflix een wereldwijde hit was geworden. Het had iets te maken met inktvissen.

Ik hoorde gerinkel. Eerst dacht ik dat mijn rundstong klaar was, maar het was een videocall op mijn smartphone. Het scherm lichtte op met de noeste kop van Wexler. Had hij mijn artikel nu al gelezen?

Walem

29 maart 2021 – 22:43

De maan maakte zich los van zijn rafelige wolkenvacht en deed het landschap onheilspellend glanzen. Onder de Walembrug kronkelde de Nete loom van de zee weg, als een glinsterende slang die zich zo diep mogelijk landinwaarts wrong – op zoek naar een ingebeelde prooi.

Het was hoogtij. Rond middernacht zou het water zijn hoogste peil bereiken en met zilte lippen de wortels kussen van de Japanse duizendknoop, die als indringer de dijken overwoerde.

In de verte tekende zich een schim af op een fiets, trappend vanuit de richting van Rumst. Geen licht aan het stuur of op het spatbord. Banden en frame waren grotesk – alsof Botero ze had ontworpen. Met een schrale remkreet kwam het logge rijwiel tot stilstand, precies midden op de brug.

Een vissende meeuw schoot krijsend omhoog van de oever, een witte pijl die het maanlicht doorsneed.

Bij de reling tekende zich het ranke silhouet van een stoere jongeman af. Zijn blik dwaalde zenuwachtig rond. Een nies deed zijn schouders schokken. Dan klonk het geniepige geluid van een ritssluiting. Zijn hand dook in de binnenzak van zijn jas. Een kort, langwerpige voorwerp kwam tevoorschijn.

Een klik – en even blonk een metalen punt in de zilveren maangloed.

De arm hief zich. Het glimmende metaal beschreef een boog door de nacht en verdween met een gedempte plons in het water. Rimpels spreidden zich in kringen uit tot de huid van de slang weer strakgetrokken lag.

De schim sprong terug op de fiets. Een tweede nies rukte aan zijn lijf. Wankelend reed hij de brug af, terug richting Rumst.

Antwerpen

30 maart 2021 – 18:48

Argeloze voorbijgangers dachten die avond dat het Regenbooghuis eindelijk weer open was. Tot ze merkten dat niemand van de klanten ook maar één spier verrok. Enkel achter de toog stonden mensen van vlees en bloed: uitbater Ward Leymans en zijn collega Frie Wouters. Ze hadden net hun coronaproject afgerond, een macabere poging om hun verlaten zaak weer adem te geven.

Op eBay hadden ze oude paspoppen gekocht, aangekleed en verspreid door het café. Ze bevolkten de toog en tafels, met zelfs een fake dragqueen die koket poseerde bij de wc-deur.

Ward en Frie ontkurkten een fles bubbels en zetten vrolijke muziek op.

‘Ideaal dit soort klanten,’ lachte Frie. ‘Beleefd, rustig en netjes.’

‘Ja, maar veel verdienen we er niet aan,’ repliceerde Ward. Ze toastten op een snelle heropening.

‘Ja, *brand building*. Je moet er continu mee bezig zijn,’ snoefde Ward terwijl hij op het terras een sigaret aanstak. ‘Het is zowel een herinnering aan betere tijden als een voorbode van de toekomst wanneer deze ellende eindelijk is weggeëbd.’

Ik knikte, half overtuigd. ‘Toch wel een beetje luguber in het avondlicht...’

Ward tikte de as van zijn sigaret op de straatstenen en liet een bescheiden bubbelboer. ‘Vertel eens, waarom wilde je mij zo dringend spreken?’

‘Wel, je had het gisteren over de ex van je vriend die vermoord was in een bos bij Kontich. Is dat misschien de man waar de media het over hebben?’

‘Ik vrees het,’ zuchtte Ward.

‘Weet je hoe hij heette?’

‘Niet echt. Wacht... Remco of zo... of nee... Robin? In ieder geval iets met een R.’

‘Maar zijn ex ken je goed?’

‘Ja, Pieter heet die. Maar waarom wil je dit eigenlijk allemaal weten?’

Ik wreef met mijn vingertoppen over mijn getrimde baard. ‘Gisteravond kwam er op de redactie een persbericht binnen over de moord. Mijn hoofdredacteur gaf me de opdracht de zaak verder uit te spitten. Maar de politie is karig met informatie. Zelfs de naam van het slachtoffer geven ze niet vrij.’

Ward trok zijn wenkbrauwen op. Een gammele tram, een museumstuk, schokte het plein op en reed onder de spoorwegbrug door. Passagiers waren er niet, zelfs geen etalagepoppen deze keer.

‘Jouw baas heeft blijkbaar de juiste speurdersneus gekozen... Jij bent toch de man die de moord op zijn jeugdvriend heeft opgelost, niet?’

Ik knikte zo neutraal mogelijk.

‘Wel, dan kan ik je dit wel vertellen,’ fluisterde Ward. ‘Pieter liet me vanmorgen weten dat de politie aan zijn deur is geweest.’

‘En waar is die deur als ik dat mag weten?’

Ward inhaleerde diep. ‘Mondje dicht, je weet dit niet van mij. Hij heeft een exclusieve wijnhandel aan het Eilandje, in de buurt van de Londenbrug. Calice Sud, heet de zaak.’

Frie trok de deur van het café open en riep met gespeelde verontwaardiging: ‘Ward! Die bubbels blijven niet eeuwig borrelen, hoor. Kom je nog? Of moet ik alles alleen opdrinken?’

‘Ik denk dat ik op het Eilandje een fles wijn ga kopen,’ zei ik, wat ons gesprek abrupt afsloot.

Ik stak Ward snel een vuist toe die hij in een reflex met een elleboogstoot beantwoordde.

We schoten allebei in de lach.